

caii suntu de puçinu folosu ómeniloru, cari trăescu la munte; și de celu mai mare folosu, celoru ce trăescu la sesuri. Ómenii de la munte, se servescu în locu de cai, cu unu altu animalu; adecă: cu asinulu séu magarulu.

Asinulu se deosebesce de calu, fiindu că-i mai micu la corp și are urechi lungi. Și elu însă, este unu animalu supusu, răbdătoru și muncitoru. Magarulu pôte duce poveri mai mari de câtu calulu, și mănâncă mai puçinu de câtu elu. Însă magarulu nu pôte bê nici-o-dată apă tulbure. Elu este atâtu de curat, în cînt are frică să pună picioarele pe noroiu. Magarulu are vedere bună, mirosu fórte bunu și audire de minune; însă vocea sa este neplăcută. Elu ține minte bine, pe unde trece; de aceea pôte singuru, să se întorcă a casă. Magarulu nu alunecă, și are unu mersu siguru; de aceea, elu se pôte sui pe stânci și pe înălțimele cele mai mari și mai repeđi ale munțiiloru. Când ilu încarcămu peste măsură, elu lasă capulu și urechile în josu; dar' totu trage mereu. Magarulu se găsesce în tóte țerele muntóse; însă țéra de unde s'a luatu elu, e Arabia: unde și acum se găsescu cete de magari selbatici.

Laptele de măgăriță, e bunu pentru oftică. — Magarulu se dice, că este unu animalu prostu; însă mai proști suntu ómenii aciea, cari nu-lu nutrescu bine; ci ilu încarcă cu poveri și-lu batu fără milă, că să le ducă. Asinulu sémână de multe ori cu ómenii cei fórte necăjiți, cari în tótă viéta loru muncescu în greu, numai pentru alții . . .

29. Asinulu cu trei stăpâni.

Unu țeranu, când era aprópe să móra, chiämâ pe cei trei fii, ce avea, lângă patulu său și li ăisă: Fiii mei! eu moru . . . altă avuție nu vă potu lăsa, de câtu asinulu ce scîti că amu. Vi-lu lasu vouă; dar' vă sfătuescu, ca să-lu țineți bine: să-lu îngrijiți, să-lu crăniți și să-lu adăpați la timpu.—Să vă serviți cu elu pe rîndu, hăte o ăi fie-care. După aceste vorbe, îndată și muri. Fratele celu mai mare, după înmormântarea tatălui loru, luă asinulu, i puse desagii pe spete și porni la târgu, strigându:

„Hi! la délu, hi! la vale,
Că n'amu să-ți dau fénou pe cale.
Vedi, o ăi nu'i lucru mare . . .
Mâne'îi frate-meu stăpânu,
Elu ți-a da ovăsu și fénou!“